

Buda Ferenc: Ajánlás

Az irodalomra-eszmélésem első perceitől fogva egyre jobban vonzódok Arany Jánoshoz. Költészete az idő – s benne az én életem – teltével mind tisztább s maradandóbb fényel ragyog. Szebben s találóbban is szavakba önthető ez – valahogy ekképpen: „Nőttön nő tiszta fénye, Amint időben, térben távozik.”

Vonzalmam nem csupán szakmai természetű: emberi alakját úgyszintén itt őrizgetem legbelül. Mélyről indulása, apró dolgokban is szigorú lelkiismeretessége, tudósi alapossága mindig nagy tiszteletet ébresztett bennem, a hatalmas tehetséggel párosult – s időszakonként gyötrő – önbizalomhiánya pedig szinte kézsimitásnyi közelre hozza Őt hozzám.

Mostanában, hogy lassacskán túlélem Őt is, kiváltképp sokat gondolok rá, nem szentségtörésnek szánom, értsük hát, ahogyan kell: szinte mint egy távoli, idős rokonra. El-elfog a sóvárgás, hogy a lehetetlenség béklyóit ledobván visszautazzam hozzá az időben – hová is? Szalontára? Pestre? Vagy Debrecenbe? Talán mégis ide a közelbe: Nagykőrösre. S akkor a megszólításával sem kerülnék szorult helyzetbe, szólíthatnám úgy, hogy Tanár Úr. Persze, csakis nagy kezdőbetűkkel. Gyermeteg képzelődéseim közepette még azt is elgondoltam: vinnék neki a mából egy rakás vitamint meg gyógyszereket, hogy egészsége erősödjék, élete hosszabbodjék. Hisz az a vers gyönyörűségeen szólna illetően kezdettel is: „Életem nyolcvanhatodik évébe.”

Ha nem veszem is elő, látom Arany János arcmásait: a fiatalkori fényes szeműt, a szürkülő hajú Tiborc-arcút, s végül – amelyiknek láttán mindannyiszor megrendülök – az öregkorit, a legutolsót, a kifehéredett fejűt, arcán s tekintetében a sorscsapások árkaival és árnyékaival.

Akár mindannyiunk arca is lehetne.